

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2011. február 10. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Békés Megyei Bíróság** 2010. október 1. napján kihirdetett **13.B.228/2010/16.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a .**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét csalás büntettének kísérletében [Btk. 318. § (1) bekezdés és (6) bekezdés a) pontja], valamint magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) mondta ki. Ezért a többszörös visszaeső vádlottat halmazati büntetésül 4 év fegyházra és 4 év közügyektől - helyesen - *eltiltásra* ítélte. Elrendelte korábbi, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésének végrehajtását is, és kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

- az ügyész a vádlott terhére, a szabadságvesztés tartamának súlyosítása érdekében;
- a vádlott felmentése végett;
- védője elsősorban felmentés, másodsorban a büntetés enyhítéséért fellebbezett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában bizonyítás felvételét indítványozta, mert álláspontja szerint eljárási szabálysértés valósult meg azáltal, hogy az elsőfokú bíróság nem figyelmeztette a zsákos befizetés ellenőrzésével megbízott banki dolgozókat, valamint a **(Kft. neve)** Kft. ügyvezetőjét az ún. relatív mentességi jogra, ezáltal nem lenne értékelhető tanúvallomásuk bizonyítékként. Ezért a tanúk relatív mentességre való figyelmeztetésük melletti kihallgatását indítványozta.

A védő a fellebbezéseiket a védőbeszédében már korábban előadott tartalommal tartotta fenn.

A fellebbezések alaptalanok.

Szükségtelen a fellebbviteli főügyészség által indítványozott bizonyítás.

Nem valósult meg ugyanis eljárási szabálysértés, mert irányadó abban az ítélkezési gyakorlat, hogy amennyiben nem merült fel az eljárás egyik szakában sem adat relatív mentességet megalapozó okra a tanú tekintetében, nincs alap a kioktatásra.

A jelen ügyben a vádlott sem hivatkozott a pénzt tartalmazó zsákok felbontásával megbízott banki dolgozók esetleges beavatkozására, és egyéb ilyen adat sem merült fel. **(tanú neve)** pedig vallotta, hogy ő csupán „papíron”, tehát formálisan volt a **(Kft. neve)** Kft. ügyvezetője, gyakorlatilag semmiről nem tudott, még arról sem, hogy ő az ügyvezető. Az eljárás valamennyi, az elsőfokú bíróság által mérlegelt adata sem tartalmaz még csak utalásszerűen sem terhelő körülményt a most írt tanúkra.

A banki dolgozók esetleges rosszhiszemű magatartásának feltételezése - az ítélőtábla álláspontja szerint - spekulatív jellegű lett volna, mintegy a bűnösség vélelmét feltételezné. Tekintve azonban arra, hogy a bank pénzátvizsgáló helyiségeibe nem lehetett pénzt bevinni, és olyan mennyiségben a 20.000-es címletű bankjegyeket 500-as címletűre cserélni lehetetlen, következésképpen a banki dolgozók esetében semminemű terhelő körülménynek még csak a lehetősége sem merült fel, annak feltételezése a büntetőeljárás alapelveitől idegen.

Ennélfogva nincs tényállásbeli indoka, alapja a relatív mentességi jogra történt kioktatásnak, ezért az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával, helyesen hallgatta ki a tanúkat, midőn csupán a hamis tanúzás törvényes következményeire figyelmeztette őket.

Ezért a bizonyítási indítványt a másodfokú bíróság elutasította.

Az elsőfokú bíróság a már írtak szerint helyesen, perrendszerűen lefolytatott eljárás eredményeképpen megalapozott tényállást állapított meg, amely irányadó volt a felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság - továbbá - kellő mélységig foglalkozott a vádlott által hivatkozott ténybeli tévedéssel, illetve az alkalmatlan kísérlet megállapítását célzó védelmi érveléssel, az elsőfokú jogi okfejtést a másodfokú bíróság mindenben osztotta, mert az logikus, megfelel az iratok tartalmának és az általános életpaszta elvárásainak egyaránt.

A vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezések részben a bizonyítékok eltérő mérlegelését, részben pedig eltérő jogi álláspont elfoglalását célozzák.

Irányadó abban a töretlen, törvényen alapuló bírói gyakorlat, hogy megalapozott tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során. Az elsőfokú jogi okfejtéseket pedig mindenben helyesnek, dogmatikailag megalapozottnak és megindokoltnak ítélte a másodfokú bíróság, ezért az elsőfokú jogi álláspontot támadó védelmi fellebbezések sem vezethettek eredményre.

A megalapozott tényállásból tehát helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmények minősítése is törvényes.

A bűnösségi körülmények közül egyedül azt helyesbítette az ítélőtábla, hogy a többszörös visszaesői minőséget megalapozó elítéléseken *túli* elítélések, és az, hogy a vádlott egyben különös visszaeső a súlyosító.

A vádlott esetében alapul véve a többszörös visszaesőkre vonatkozó büntetéskiszabási rendelkezéseket, valamint a halmazati szabályt, a Btk. 85. § (2) és 97. § (1) bekezdése alapján 2-12 évig terjedő korlátok között volt kiszabható a szabadságvesztés.

Kétségtelen, hogy a vádlott által megvalósított vagyon elleni bűncselekmény az ún. *közeli* és befejezett kísérlet, azonban ha kár ténylegesen nem következik be, ezt a büntetés kiszabása körében nem lehet figyelmen kívül hagyni. Ezt, a súlyosító körülményeket, valamint a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességet figyelembe véve sem állítható, hogy az elsőfokú bíróság halmazati büntetésül a többszörös visszaeső vádlottal szemben túlzottan enyhe vagy túlzottan súlyos főbüntetést szabott volna ki. A négy év fegyház a tartamot és a fokozatot tekintve is egyaránt indokolt és törvényes, arányos főbüntetés, sem lényeges súlyosítására, sem lényeges enyhítésére nem látott indokot a másodfokú bíróság.

Helyesen választotta meg a mellékbüntetés nemét és mértékét is az elsőfokú bíróság azzal, hogy a Btk. 55. § (1) bekezdésére történt utalással adós maradt, ezt a másodfokú bíróság pótolta. Észlelte, hogy az elsőfokú ún. ítéleti feljegyzés, valamint az írásba foglalt, indokolással ellátott ítélet egyaránt helytelenül fogalmazta meg a mellékbüntetésre vonatkozó rendelkezést, ezért azt, az indokolásban arra utalva, helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy sem a felmentést, sem a vádlott büntetésének súlyosítását, illetve enyhítését célzó ügyészi, illetve védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdés 1. fordulata alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is mindenben megfelelnek a törvénynek, így a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó és a bűnügyi költség viselésére kötelező rendelkezés egyaránt.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2011. február 10.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.	Dr.Katona Tibor sk..Cserhádi Ágota sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.436/2010/6. számú végzése és a Békés Megyei Bíróság 13.B.228/2010/16. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2011. február 10.

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke